

CAPITOLUL 1

Atenție, cititori!

Aceasta este o aventură reală, despre copii normali. Bine, normali, dar deosebiți, mi se atrage atenția. Cine-mi atrage atenția? Chiar eroii acestei cărți. Stau cu toții pe capul meu, pentru că le-am promis că scriu cartea aventurii lor estivale. Sincer, deja regret serios că m-am băgat în treaba asta, mai ales că voi fi plătită în caramelle cu aromă de fructe, iar eu am probleme cu dinții. Hei! Luați mâna de pe caramelle! Sunt ale mele sau ce?

— Scrie acolo că nu am avut încotro, a trebuit să te luăm pe tine ca scriitor, îmi spune Bobo molfăindu-mi în ureche o caramelă. După aventura asta reală, noi, copiii normali și deosebiți, ne-am pierdut cu toții dreptul de a mai sta pe calculator tot restul verii, deci nu putem scrie, și cum toți ceilalți adulți erau ocupați...

Da, mulțumesc, ce să zic. Dacă mă flatați așa, nu știu, zău, cum va decurge colaborarea noastră.

— Hai, scrie odată despre noi! plescăie imperturbabil Bobo în urechea mea. Pentru ce te plătim?

Bine, am să mă retrag puțin în camera cealaltă pentru o discuție privată cu Bobo. E cazul.

— Nu, nu este cazul, intervine Teo. Bobo e băiat bun și te va lăsa să scrii. Hei, Bobo! Frati-tu are nevoie la baie, se ține de un sfert de oră, dar nu vrea să meargă singur. Zice că nu suportă singurătatea când e înconjurat de faianță.

— Nu singur cu ceramicaaaa! urlă de undeva de sub birou Bibi.

— Vin cu tine, frăție! se sacrifică oftând Bobo și ne părăsesc pentru o vreme, nu înainte de a-și face o provizie de caramelle – așa, să fie pentru drum.

Revenim. Mi se cere să fac o listă cu personajele implicate, pentru o mai bună claritate a textului. Motivul real este că lui Teo i se pare că scriu alambicat.

Urmează lista Detectivilor Aerieni:

Șef de echipă: Teo, zis Marlău

Adjuncta șefului: Ada, zisă Gesicaflecer

Membru de echipă: Bobo, zis Bolumbo

Membru de echipă: Bibi, zis Scupidu

Membru de echipă: Sherlock, zis Șerloc

Și lista detectivilor Fafeflafi:

Șefă de echipă: Fabiana și atât

Adjunctul șefei de echipă: Fergus și aproape tot atât

Membru de echipă: Flavia și mai puțin de-atât
Membru de echipă: Fifi și nimic mai mult

Aventura de care vă spun a avut loc chiar vara asta. Anul nu contează, important e că totul s-a întâmplat cu siguranță chiar în această vară. Fergus, te rog să nu mai scuipi ecranul laptopului când îmi vorbești! Da, știu că salivezi mai mult din cauza caramnelor. A caramnelor *mele!*

Ar trebui să spunem ceva și despre motivul pentru care scriem această carte. Copiii normali și deosebiți au făcut vreo expediție senzațională, vreo descoperire în natură, au salvat vreo specie pe cale de dispariție? Hm?

— Niece, de unde atâta! mi se răspunde din toate părțile.

— Este o carte cu detectivi, se repede Teo să explice. Este o carte de suspans, despre minți inteligente în slujba binelui, dar poate fi și o carte despre valorile prieteniei și ale copilăriei...

— Teo, șoptește Fabiana dându-i un cot micului orator, aseară ziceai că o scriem doar ca să devenim celebri, să știe lumea de noi la școală, să dăm autografe, faze de-astea...

— Tot aia e, Fabiana, răspunde Ada în locul lui Teo, care s-a fâstâcit.

Când Ada a vorbit, respirația îi mirosea a caramelle. Cu aromă de căpșuni. Puteam să jur că ea e singura corectă și care nu fură din grămada mea de caramelle.

— Cee, tu? spune Ada care vede înaintea mea ce scriu pe laptop, dat fiind că s-a întins toată pe tastatură. Nu ți-am luat din caramelle! De pastă de dinți cu aromă de căpșuni nu ai auzit?

În fine. Se pare că numai Flavia, Sherlock și Fifi sunt de încredere în jurul meu. Și acum retrag ce am spus, căci Sherlock tocmai s-a aruncat spre Fifi, care Fifi a sărit în brațele Flaviei, care Flavia și-a vărsat sucul de portocale pe laptopul meu! Așa, dragă, ține paharul întors în continuare, să se verse tot... Șervețele, lume! Prosoape și cârpe pe tastatură, repede, să absorbim lichidul ăsta! OK, mânecutele sunt și ele bune! Cineva să salveze documentul!

CAPITOLUL 2

Dosarul Popcorn

Într-o sâmbătă seara, cam la vreo două săptămâni de la începutul vacanței de vară, Sherlock, câinele beagle care-mi este tovarăș în traiul la bloc, a devenit brusc neliniștit, mârâind nervos înspre ușa de la intrare și fixând-o cu ochisorii lui inteligenți. Ceva important se întâmpla pe scara blocului, din moment ce Sherlock cel imperturbabil renunțase brusc la cel de-al patrulea somnic al zilei – este foarte important acesta, al patrulea, pentru că-l pregătește pentru somnul lung de noapte.

Pentru că oricum nu mă puteam concentra să lucrez cât timp dumnealui se isteriza în fața ușii, am ieșit pe scară să văd motivul acestei crize nervoase și abia l-am oprit pe micul câine să nu se înfigă în silueta nemișcată pe care am descoperit-o în fața ușii noastre. Cum Sherlock o dăduse deja pe lătrături serioase, iar ochii mei nu reușeau să distingă în întunericul de pe scară chipul siluetei care-mi stârnise prietenul canin, trebuie să admit că momentul a fost foarte tensionant pentru mine. Ca în orice urgență, am apelat imediat la politețe:

— Bună seara și vă rog să-l scuzați pe Sherlock...

— De ce nu? mi s-a răspuns cam forțat. Bună seara, dacă așa sspuneți... Dar mie unul nu îmi place...

Am recunoscut vocea Vecinului, un domn mai... aparte din bloc, astfel botezat de restul locatarilor, pentru că numele îi era, cumva, greu de reținut. M-am retras în apartament, dar Sherlock nu s-a liniștit, ci a început să urle îndurerat, ca și cum ceva rău se întâmplase. Era vară, dar am tremurat un pic ascultându-l.

Într-adevăr, însoțita dimineață de duminică a venit cu o veste teribilă pentru locatarii noștri iubitori de animale: tanti Geta, vecina noastră de la 4, a anunțat pierderea lui Popcorn, neprețuitul ei porcușor de Guineea. A făcut anunțul cu discreție și demnitate, după cum urmează: la ora 8 a încă liniștitei dimineți, a ieșit în capot și papuci pe scară și a început să zgâlțâie disperată balustrada și să-și strige, jelind, animaluțul dispărut:

— Unde ești tu, Pooooopcoorn? De ceee ai plecat de la mine? Cine mi te-a luaaaat?

Desigur că eram cu toții acasă la ora aia, că am ieșit din apartamente și că ne-am apropiat cu precauție de sursa de zgomot. Adică de tanti Geta. Cineva a bătut și la ușa mamei lui tanti Geta, o bătrânică liniștită care trăiește la 5, cu un etaj deasupra fică-sii, dar dinăuntru nu i-a răspuns decât liniștea.

Când a obosit să urle și a fost înlocuită cu succes de mai mulți copilași speriați din bloc, specialiști în ale urlatului, tanti Geta a putut să ofere informații importante despre misterioasa dispariție a porcușorului numit Popcorn:

— N-am nicio idee unde ar putea fi! Nici nu știu când a dispărut...

Mai mulți vecini curajoși au căutat în apartamentul lui tanti Geta, împreună cu familia acesteia, și au confirmat bănuielile femeii: porcușorul Popcorn dispăruse fără urmă! Bine, de fapt, urme erau – de mâncare, de paie murdare, de păr, știți voi, dintr-astea. Dar Popcorn, cel care lăsase cu generozitate acele urme, nu mai era de găsit. Adulții nu aveau ce face mai mult de atât și au ridicat neputincioși din umeri, gata să renunțe la căutări și șușotind între ei:

— E doar un porc, ca atâția alții, și nici măcar nu este și om în același timp, ca să putem chema poliția. Sperăm că, oriunde s-ar afla acum, să... na, să fie într-un loc mai bun.

Răcnetele lui tanti Geta au început iar, dar vecinii tot au părăsit-o cu o mângâiere pe spate și o vorbă bună, neavând altceva ce să-i facă. Unii au părăsit-o mai greu, cum ar fi cei doi frați Calamitate, Bobo și Bibi, în vârstă de 11 și, respectiv, 4 ani, care își extinseseră investigațiile nesolicitate în balconul lui tanti Geta și rămăseseră

acolo timp de o oră și jumătate, în liniște absolută, făcând ei știu ce, între lenjeria familiei pusă la uscat și resturile existenței pământești ale lui Popcorn. [AUTOAREA: *Nu ne spuneți ce ați făcut acolo, vă rugăm, băieți.*] În cele din urmă, împins viguros de mama băieților, tatăl Calamitate s-a prezentat la ușa îndureratei tanti Geta anunțând-o că are ceva ce-i aparține lui.

— Nu sunt la noi băieții tăi, a fost sigură Geta.

— Păi nici la noi nu sunt, a zis omul cu un aer oboșit, sprijinindu-se de tocul ușii. Oricum, ultima oară au fost aici șiăștia ai mei sunt precum căpușele: dacă intră undeva, se vâără cât pot de adânc și greu îi mai scoți. Dar dacă vreți să-i mai țineți...

— A, nu, sunt copiii dumneavoastră... Pofțiți de-i căutați.

Cu câte o Calamitate junior zbatându-i-se sub fiecare braț, tatăl s-a oprit în ușa pe care tanti Geta voia să o închidă după el:

— Simpatici, ha?

— Da, adorabili drăcușori, a fost repede de acord tanti Geta.

— Hm... Vreți unul? a șoptit abia auzit bărbatul.

— Ce? Ce-ați spus? s-a speriat tanti Geta.

— Pe bune, a zis tatăl plin de speranță, împingându-i-l pe Bobo sub nas. Acum că ați pierdut porcușorul, mă gândeam...

— Nu, domnule!

— Pe-ăsta micu' poate? a schimbat tatăl oferta. Măcar câteva zile? Ore?

— Domnule! Sunt fiii dumneavoastră!

— Tocmai, îi am de atâta timp...

— La revedere! a încheiat autoritar discuția tanti Geta și i-a împins cu ușa pe cei trei, dându-i afară.

— Vă iubește tata, a zis bărbatul depunând câte un sărut resemnat pe capetele castanii ale copiilor. [*Nota lui BOBO, scrisă cât timp autoarea l-a salvat pe Bibi de la strangularea cu cordonul de la încărcătorul laptopului: Atenție, stimată autoare! Unele chestii de-aicea nu sună tocmai bine și poa' să dăuneze grav imaginii unor personaje. Acesta este un avertiment! Avertiment. A-ver... scrie tu, Teo. Avertiment!*]

În aceeași zi, Teo, un alt vecin din blocul tragediei lui Popcorn, la vreo 12 ani, un pasionat al lecturilor cu detectivi, a tresărit în cazemata întunecoasă improvizată sub biroul de școlar din camera sa de la etajul 4:

— Să anchetăm această dispariție misterioasă!

Teo a căutat febril în grămada de lucruri personale, și-a îndesat pe cap o pălărie de pai, a pus sub braț un dosar de carton și a zbughit-o pe scări în sus, până la 5. Bătând la ușa Adei, i-a răspuns bunica acesteia.

— Săru' mâna!

— Bună, pușor... Pe Ada o cauți? Să o chem?

— N-o chemați, transmiteți-i numai: „Doar câțiva dintre noi sunt ceea ce par a fi.”¹

— A... stai așa, pușor, că o chem și-i transmiți tu singur chestia cu părerile tale...

— Nu, doamnă bunică! Nu este timp. Vă rog să-i transmiteți ce v-am spus, e foarte important! Ea va ști despre ce-i vorba.

Teo a urcat apoi treptele la etajul următor. Sunând la ușa fraților Calamitate, a fost descumpănit să vadă că-i deschide ușa chiar fratele mai mare, Bobo.

— Bună ziua, vă rog să-i transmiteți lui Bobo... a, bună, Bobo...

— Ce vrei, Teo? Cumperi niște jocuri video?

— Aș... nu!

— Facem un fotbal?

— Nu, avem ceva mai important de făcut.

— Aha... Limbo cu apă atunci?

¹ Citat din Agatha Christie.

— Nuu... Stai, dar ce mai e și asta?
— Limbo. Cu jet de apă în loc de bară.
— Ooo... Unde?
— Aproape de bloc. În curte la unchi-miu.
— Gata, hai! Stai numai să las pălăria și dosarul la mine acasă.

Peste o oră de joacă afară (care a trecut iute ca un gând) și peste încă vreo zece minute de cicăleală a mamei pentru hainele ude și murdare (care au trecut mai greu), Teo s-a strecurat în cazemata sa cu sentimentul că ceva important a fost uitat pe drum.

— A! a țipat el ascuțit când o lanternă i s-a aprins brusc în față.

— Eu sunt, speriatule! a spus Ada luminându-și și ei fața. M-ai chemat acum o oră și mama ta m-a lăsat să intru, dar tu bineînțeles că nu erai la locul stabilit!

— Păi, da, să vezi, ceva m-a reținut...

— Desigur, a pufnit Ada cu dispreț.

— Dar... bunica ta ți-a transmis parola corect? Nu o credeam în stare...

— Nici nu e! Mi-a zis ceva de un băiat cu febră care i-a spus că „doar noi părem că suntem“ și apoi m-a sfătuit să nu ies afară la joacă cu tine până nu te vede un doctor.

— Iar tu ți-ai dat seama...

— ...că e parola noastră de adunare, da. Dar de ce suntem doar noi?

— Vin și frații... cred... a spus Teo, apoi i-a trimis rapid un SMS lui Bobo: „Doar câțiva dintre noi sunt ceea ce par a fi!“

Bobo l-a sunat imediat:

— Da, bine. Respiră adânc și apoi spune-mi dacă are sens ce mi-ai scris adineauri.

— Bobo, ai uitat! l-a dojenit Teo. Este parola noastră de întâlnire la cazemată!

— A, da! Nu am uitat-o, te-am testat să văd dacă ești sigur de ea. Imediat venim. Să îl pregătesc pe Bibi numai.

— Poate că ar trebui să vii doar tu. De data asta treaba e serioasă, și-a avertizat Teo prietenul. Nu vrem să-l punem pe Bibi cel mic în pericol...

— Nu-ți face tu griji pentru Bibi. Tata l-a botezat Greu-de-distrus-Bibi! Și chiar așa e!

— Lasă copilul acasă, bine? a devenit autoritar Teo și a închis telefonul.

Cinci minute mai târziu se înghesuiau sub biroul-cazemată Teo, Ada, Bobo și Bibi.

— Fie, Bibi poate să asiste la discuție, dar atât! a decis Teo. Uitați la ce m-am gândit. Cu toții l-am cunoscut și iubit pe Popcorn dispărutul...

— Cine e Popcorn? s-a scărpinat Bobo în cap.

— Mie nu-mi plac porcușorii ăștia, prea seamănă cu șoarecii, s-a strâmbat Ada.

— Bine, nu se lăsă descurajat Teo. Dar Popcorn a fost un membru al acestei comunități de bloc și soarta lui nu trebuie să ne fie indiferentă, chiar dacă e un simplu porcușor de Guineea, un animal lipsit de importanță. Dar noi, care suntem altfel de oameni, mai inimoși față de animale, și care avem, unii dintre noi cel puțin, calități fenomenale de detectivi...

— Și care nici nu prea avem ce face vacanța asta, a completat Bobo spre nemulțumirea lui Teo.

— Noi vom deschide o anchetă pentru a afla cum a dispărut bietul Popcorn și pentru a-l salva! a încheiat glorios Teo.

— Dar dacă nu mai e nimic de salvat? s-a interesat nepăsător Bobo. Știi tu... Poate că...

Iar aici Bobo și-a lăsat capul pe umăr, s-a prins cu mâinile de gât, a încrucișat ochii și a scos limba pentru a se face înțeleș.

— În cazul ăsta, a șoptit Teo apăsător de greutatea propriilor cuvinte, îi datorăm familiei lui adevărul. Declar deschis Dosarul Popcorn!

CAPITOLUL 3

Echipa Detectivilor Aerieni

— Vreau să fiu șefă! a declarat Ada. Am cele mai mari note la școală dintre noi toți!

— Stai așa, unde te grăbești? a tresărit Teo. Șefă peste ce?

— Peste echipa de detectivi care va rezolva Dosarul Popcorn, desigur. Fără un șef de care să asculte toți nu se va putea.

— Dar nici să furi șefia de la cel care a venit cu ideea nu se va putea! s-a aprins Teo. În plus, eu sunt cel mai în vârstă dintre noi, deci trebuie să fiu șef! Deja știu cum se va derula totul. E scris în capul meu, iar voi nici nu aveți habar. Ca șef, în primul rând, am să spun că îmi pare rău, Bibi, dar ce facem noi nu e pentru copii, deci du-te la jucării, mergi! Dar nu te atinge de pokemonii mei că-s sensibili. Mai ales de jocurile video nu te atinge, că nu-s pentru categoria ta de vârstă. De fapt, colorează ceva! Dar nu pe caietele mele cu desene, găsește o coală albă...

